

Recensent: Yvonne Vinke

Eric Conderaerts: “Bloed, zweet en tranen - De hersenbloeding en wat daarop volgde”. Uitgeverij Boekscout, Soest 2017. ISBN 978-94-0223-283-7 (CVA/ Hersenletsel/ Revalidatie/ Humor/ Praktische problemen/ Zorginstellingen/ ED). Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 210 pagina's waarin Eric Conderaerts zijn hersenbloeding en de anderhalf jaar hierna beschrijft. Elk hoofdstuk begint met een foto en een korte inleidende anekdote.

“Eind 2013 kreeg Eric Conderaerts een hersenbloeding. Na een lang verblijf op de IC en in twee ziekenhuizen, een verzorgingstehuis en een revalidatiecentrum, keerde hij na bijna acht maanden naar huis terug. Conderaerts wisselt in dit verhaal zijn ervaringen in de eerste anderhalf jaar na de hersenbloeding (de problemen met evenwicht en coördinatie en de tergend trage revalidatie) af met informatie over onze hersenen. Zo komen ook zwarte gaten, tremoren, rolstoelen, rollators, de lepeltjespolitie, kippendijen, confit de cerveau, verschillen tussen mannen en vrouwen, coelacanth, de nieuwe kleren van de keizer, Plato, het belang van werken en natuurlijk de hersenbloedingsbelasting aan bod.” - Samenvatting www.boekscout.nl

Over de schrijver:

“In het dagelijkse leven is Conderaerts verantwoordelijk voor de ontwikkeling van een suite softwareproducten voor bibliotheken, archieven en musea. Een team creatieve mensen ontwikkelt applicaties die gebruikt worden in 19 landen, vooral Nederland, België, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en Canada. Zijn werk bestaat vooral uit nieuwe toepassingen bedenken en ontwikkelen, en daarover presenteren voor een publiek van wisselende omvang(...)” – www.boekscout.nl

Eric woont samen met zijn vrouw Birgit en zijn twee kinderen: Pieter en Lieke. Hij geeft aan veel steun aan zijn vrouw te hebben (gehad). Hij beschrijft zichzelf in zijn boek als een optimist, een koppig/volhardend iemand en als iemand die humorvol is (al vreest hij dat anderen de humor niet spetterend vinden). In zijn vrije tijd kan Eric genieten van koken.

Wat viel op:

Uitgebreid verslag van wat voor impact een hersenbloeding kan hebben op je leven. Getracht is om dit op een humorvolle, luchtige manier aan de lezer over te brengen.

Citaten:

Blz. 8: “Mijn vrouw riep dat het goed volk was, dat zij het was. *Hup*, met de burens terug naar mij. Ik lag nog steeds op de grond, nog steeds bewusteloos. Onze dochter, die ook wakker geworden was en bij mij was komen kijken, was op mijn verzoek mijn sloffen gaan halen. Ik had dus blijkbaar toch nog enigszins bewust met haar gepraat. Gelukkig lag ik dus niet meer naakt, maar had ik sloffen aan. Altijd decent. *No nuts, no glory.*”

Blz. 72: “Dat zit als volgt: wie heel veel loopt op een biljartlaken, zal na verloop van tijd goed kunnen lopen op een biljart. Maar dat is natuurlijk niet de bedoeling.

Daarom dus: variatie. In mijn geval: lopen op verschillende ondergronden (op stenen, tegels binnen en buiten, gras), met verschillende schoenen (slippers?), met blote voeten, met stijgen en dalen (op en af treden, stoepjes, drempels en trappen), met variërende snelheden (waarbij trager hier niet per se gelijk is aan gemakkelijker), met rugzak en tas, op en af matjes en plankjes, en jammer genoeg dus ook met vallen, opstaan en weer doorgaan. Je bent, om vooruit te komen, verplicht je grenzen op te zoeken. Kortom: geen *borderline*, maar wel steeds op de grens lopen. Niet de veiligheid, maar de grenzen opzoeken en die dan verleggen.”

Blz. 161: “Het leven dat wij leiden is net het echte leven. Het dendert maar door. John Lennon, Lodewijk de Veertiende en Karel de Grote komen er niet in voor. Die zitten ’s ochtends niet aan de keukentafel als ik in mijn badjas kom binnengewandeld. Het is een goed leven zonder veel bijzondere gebeurtenissen maar met af en toe een schok. Zo’n schok noemen we: Hersenbloeding, Bijna Dood, Zwart Gat, en Lang Weg Van Huis. Maar we overleven dat en we komen terug en ik vermoed dat onze hersenen daar voor zorgen. Het zijn levende, sterke, creatieve hersenen. Echte hersenen en niet van die ingevroren zooi.”